

Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av oktober 2014

Kampen om den kurdiska staden Kobane försätter. Nu har försvararna fått vissa förstärkningar i form av ett mindre antal FSA-kämpar och tungt beväpnade irakiska peshmergasoldater. De huvudsakligen kurdiska försvarsstyrkorna står fortfarande emot IS.

De flesta artiklarna nedan handlar om kampen om Kobane, men en av artiklarna tar även upp de strider mellan sunnimuslimsk milis och regeringsarmén som ägt rum i Libanons huvudstad Tripoli. Den allra sista artikeln är en intervju med en egyptisk vänsteraktivist.

Tidigare artikelsamlingar om besläktade ämnen: [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – sept/okt 2014](#), [Vänsterpress om Islamiska staten, Irak och Syrien – oktober 2014](#), och [Vänsterpress om Islamiska staten, Turkiet och kurderna – oktober 2014](#) och [Vänsterpress om Islamiska staten och kampen om Kobane – oktober 2014](#)

Martin Fahlgren 31/10 2014

Innehåll

Flamman	1
<i>Strider i Tripoli – Kobane väntar på förstärkning</i>	1
Offensiv	2
<i>Försvara Kobanê och alla som hotas av IS och imperialismen</i>	2
Proletären	3
<i>PFLP uttalar stöd för kampen i Kobane</i>	3
<i>”Värre än under Mubarak”</i>	4

Flamman

Strider i Tripoli – Kobane väntar på förstärkning

Henning S Rubin

Flamman 29/10 2014

Libanon dras alltmer in i kriget i grannlandet Syrien. I helgen rasade de hårdaste militära i norra Libanon sedan inbördeskriget på 1980-talet.

Spänningarna mellan sunni- och shiamuslimer har ökat stadigt i Libanon på grund av inbördeskriget i Syrien. Båda läger i kriget är aktiva i Libanon, där hundratusentals syriska flyktingar befinner sig. Shiamuslimska Hizbollamilisen är direkt inblandat i det syriska inbördeskriget och stöttar den syriska regeringssidan. Samtidigt ökar sunnimuslimska terroristiska aktiviteter i landet. Framför allt i Tripoli och Beirut hör terrordåd, mindre eldstrider och granatattacker numer till vardagen. Poliser och soldater attackeras ofta av al-Nusrafronten och av Islamiska staten (IS), som anklagar säkerhetsstyrkorna för samröre med Hizbollah. Framför allt huvudstaden Beiruts shiamuslimska stadsdelar och hamnstaden Tripoli har drabbats av en våg av bombattacker. I augusti intogs gränsstaden Aarsal, där många syriska flyktingar har sökt skydd, för en kort tid av muslimska syriska rebeller.

Tripolistadsdel bombades

I helgen utbröt slutligen strider mellan sunnimuslimska miliser och regeringsstyrkor i Tripoli. Armén genomförde många razzior i Tripoliområdet. I Tripolis gamla stad utbröt intensiva gatustrider på fredagen, stora delar av stadens historiska basar förstördes. Uppgifterna om stridernas offer är knapphänta, men armén meddelade i helgen att minst tio egna soldater och fyra civila hade dödats.

Dessa uppgifter är dock förmodligen starkt underdrivna. Regeringsarmén rapporterades exempelvis ha beskjutit stadsdelen Bab al-Tebbaneh med granater. Tusentals civila flydde undan striderna, men många stängdes in när armén omringade stadsdelen. På söndagen kom de båda sidorna, efter medling av religiösa ledare, dock överens om en vapenvila för att släppa in ambulanser och ge civilbefolkningen möjligheten att fly undan striderna.

Samma dag varnade den syriska al-Nusrafronten Libanons regering för nya attacker mot sunnimuslimer och hotade att avrätta tillfångatagna libanesiska soldater om varningen ignoreras. På söndagen dödades dessutom fyra soldater i ett bakhåll i en by utanför Tripoli, enligt Libanons nyhetsbyrå NNA.

Slaget om Kobane fortsätter

I själva Syrien fortsatte samtidigt striderna om staden Kobane/Ayn al-Arab nära den syrisk-turkiska gränsen. Turkiet medgav i förra veckan att 150 kurdiska peshmerga-soldater från norra Irak passerade landet för att ansluta sig till Kobanes kurdiska försvare. Andra frivilliga tillåts fortfarande inte att nå fram till frontstaden som utsätts för fortsatt hårda attacker av IS. Turkiska säkerhetsstyrkor har dessutom enligt uppgifter i kurdiska medier hållit fast civila flyktingar från Kobane, misstänkta för att ha samröre med Kurdistans arbetarparti (PKK). Medan Turkiet fortfarande förhandlar med USA och representanter för det kurdiska styret i norra Irak om villkoren för de kurdiska soldaternas passage genom landet, inledde IS i helgen en ny offensiv för att skära av Kobane från gränsvägen till Turkiet. USA genomförde i helgen minst sex flygbombningar för att förhindra detta. Striderna i Kobane, som började i mitten av september, har hittills kostat minst 800 människors liv.

Offensiv

Försvara Kobanê och alla som hotas av IS och imperialismen

Sosyalist Alternatif (CWI i Turkiet)

Offensiv 29/10 2014

Kobanê, som är en del av Rojava, har varit under belägring sedan den 16 september och har blivit ett motståndscentrum mot IS (Islamiska staten, tidigare ISIS) frammarsch. Nu kommer det nyheter om att Kobanê försvarare är på väg att ta vinden ur IS segel, just när många tänkte att Kobanê var på väg att falla. Men faran är inte över. Det finns fortfarande tusentals människor som står inför hotet om en massaker.

Den barbariska organisationen IS attackerar Kobanê med stridsvagnar och missiler likt en medelstor stats militära styrka. Den turkiska staten och AKP-regeringen har gett konkret stöd till IS och försöker blockera allt stöd till YPG, de kurdiska försvarsstyrkorna i Kobanê. Den har också terroriserat solidaritetsdemonstrationerna för Kobanê och stärkt den repressiva lagstiftningen i Turkiet.

Folket i Rojava började 2012 att ta kontroll över regionen och har försökt upprätta en autonom region baserad på en uttalad sekulär och självstyrande modell, tvärs över religiösa och etniska uppdelningar. Det har varit ett viktigt steg framåt för den största statslösa nationen i världen, kurderna, och det står också i bjärt kontrast till den mörka agendan hos reaktionära grupper som IS och andra i Mellanöstern.

IS använder de mest brutala metoderna för att sprida skräck och försöker upprätta en teokratisk stat grundad på de mest reaktionära lagarna. Ett av IS mål är att utplåna PKK och PYD, som har en sekulär ideologi.

Den turkiska regeringen vill krossa det kurderna har uppnått och samtidigt vara en stark imperialistisk makt i regionen. De västerländska imperialistiska makterna vill återupprätta sin kontroll genom att framstå som folkens räddare.

Särskilt efter IS attack på Shingal och senare på Kobanê krävde många en militär intervention och vapenstöd från de imperialistiska makterna. Men stabilitet för imperialisterna och för regeringarna i regionen betyder fortsatt pumpning av olja, plundring av regionens resurser och bevarandet av maktbalansen; det betyder inte slutet på bombningarna, dödandet, förtrycket och exploateringen. De organisationer och stater som försvarar kapitalismen utnyttjar människor som är i fara för att främja sina egna intressen.

Det är lätt att förstå varför folket, som hotas av massakern, kräver bombningar av IS runt Kobanê eller öppnandet av en stödkorridor för att hjälpa Kobanê motstånd inifrån Turkiet. Men när USA började med begränsade vapenleveranser till Kobanê försvarare krävde Washington politisk betalning i form av att motståndsrörelsen inte ska hota USA:s intressen i regionen.

Beslutet av AKP-regeringen i Turkiet att låta sin korrupta allierade, Barzaniregimen i den halvautonoma kurdiska regionen av Irak, sända styrkor till Kobanê syftar till att både hålla tillbaka IS och försöka styra rörelsen i Rojava genom att försöka utmanövrera de mer vänsterorienterade kämparna i PKK och PYD.

Det är därför kampen mot IS måste vara en del av ett revolutionärt krig som appellerar till alla arbetare och fattiga, som strävar efter att förena dem i kampen mot förtryck och för ett verkligt alternativ till alla de ruttna, korrupta prokapitalistiska regeringarna och diktaturerna i hela regionen. Detta är både ett sätt att underminera stödet för IS och att ena alla arbetande

människor, oavsett om de är kurder, turkar, araber, sunni, shia, kristna eller andra, i gemensam kamp.

Efter de stalinistiska diktaturernas kollaps på 1990-talet har arbetarrörelsen internationellt lidit stora bakslag på grund av grusade förhoppningar om ett alternativ till kapitalismen och kapitalets förnyade offensiv. Socialistiska organisationer i Mellanöstern smälte bort eller gick åt höger. Mellanöstern drabbades av ytterligare förtryck genom fattigdom, imperialistiska interventioner och diktatoriska regimer.

Massorna började leta efter ett alternativ och ett skikt vände sig till högerislamistiska eller jihadistiska organisationer, vilket har förvärrat och komplicerat situationen.

Men tiden av kapitalistisk triumfalism är över. Massiva uppror av arbetare, fattiga människor och ungdomar mot kapitalismen har skakat om världen. De tunisiska och egyptiska massorna fällde diktatorer för nästan fyra år sedan. Försvaret av och en slutlig seger i kampen för Rojava kan stärka denna kamp. Massrörelserna har också visat hur viktigt det är att stå oberoende från alla prokapitalistiska krafter.

Men Rojavas modell kan inte lyckas om den bygger på kapitalismen och begränsas till dessa små kanton. Rojava har en mycket begränsad industriell infrastruktur, och dessa isolerade områden kan inte vara hållbara om de inte blir attraktionspoler för arbetare och fattigbönder i hela regionen.

För att detta ska lyckas, är det desto mer nödvändigt att massan av befolkningen är engagerad i motståndet och försvaret av Rojava. Med inspiration från de bästa exemplen på arbetarklassens väpnade motstånd, till exempel det arbetande folket i Barcelona mot den fascistiska kuppen i Spanien 1936, måste demokratiskt organiserade kommittéer och miliser av frivilliga byggas och förstärkas där de existerar och involvera större delen av befolkningen mot hotet från IS.

Detta bör göras med det medvetna syftet att bygga upp en internationell masskamp för att störta kapitalismen i Mellanöstern.

Det är därför som Sosyalist Alternatif (CWI i Turkiet) kämpar för ett socialistiskt Rojava som en frivillig och jämlik del av en socialistisk konfederation i Mellanöstern och en socialistisk värld.

Proletären

PFLP uttalar stöd för kampen i Kobane

Proletären 29/10 2014

Den socialistiska befrielse rörelsen PFLP ger i ett uttalande sitt stöd till det kurdiska motståndet i Kobane/Ayn al-Arab som kämpar mot Islamiska staten (IS eller Isis).

”Alla palestinska och arabiska revolutionära krafter bör enas i att stödja det kurdiska motståndets kamp i Kobane, mot Isis och deras imperialistiska supportrar”, säger Khaled Barakat, internationell talesman för den palestinska motståndgruppen.

PFLP varnar dock också för att förlita sig på imperialismens stöd: ”Ingen lösning eller hjälp för vår region kommer från imperialisternas arméer eller imperialistiska flyganfall. Dessa styrkor har bara fört med sig terror, sekterism, reaktion och död var de än dragit fram.”

Det är imperialismen som genom stöd till reaktionära länder och sekteristiska grupper skapat det rådande kaoset i regionen, ett kaos som döljer den centrala konflikten mellan folket och imperialismen, menar PFLP. Isis mål är att splittra Syrien, enligt Khaled Barakat. Därför

står PFLP ”bakom folket i Syrien som försvarar sin enhet mot alla försök att dela landet och plundra dess resurser”.¹

”Värre än under Mubarak”

Egyptisk vänsteraktivist vittnar om turbulens

Patrik Paulov

Proletären 23/10 2014

Egypten har de senaste fyra åren genomgått dramatiska omvälvningar. Advokaten och vänsteraktivisten Hassan Elsandabasy berättar om massrörelserna och strejkerna, men också om ett skärpt förtryck från president al-Sisis militärregim.

– Vänstern i Egypten är väldigt liten, och vi arbetar nu under väldigt svåra förhållanden. Militären förföljer oss och kan slänga oss i fängelse utan anledning, inleder Hassan Elsandabasy när *Proletären* träffar honom.

Hassan Elsandabasy är advokat till yrket och engagerad i Egyptiska centret för ekonomiska och sociala rättigheter (ECESR) i Kairo. Politiskt definierar han sig som kommunist och han är medlem i ett av de små partierna på vänsterkanten.

Vi möter honom för en intervju när han är i Sverige på besök. De senaste åren har varit omvälvande för Egypten. Vid två tillfällen har den folkliga massmobiliseringen tvingat bort landets högsta politiska ledare.

Första gången var i februari 2011 då Hosni Mubarak störtades efter 30 år vid makten. Folket krävde demokrati och social rättvisa. I de bilder som spreds över världen stod Tahrirtorget i Kairo i centrum. När Hassan Elsandabasy talar om ”revolutionen” 2011 lyfter han fram en annan sida.

– Egentligen startade revolutionen 2008 genom strejkerna i industristaden Mahalla. I Kairo finns de politiska vänsteraktivisterna, medan arbetarklassen på landsbygden och i småstäderna är mer organiserad. Det var när arbetarna gick ut i strejk, när fabriker och kommunikationer stod stilla och ekonomin började påverkas, som Mubarak föll.

Förhoppningarna om en genomgripande förändring av det egyptiska samhället uppfylldes inte. Det mesta var sig likt, och de nya ledarna blev nya förtryckare.

Ännu en gång gick egyptierna ut på gatorna i massomfattning. I juli 2013 avsattes Mubaraks efterträdare, Muhammed Mursi från Muslimska brödraskapet, efter bara ett år på presidentposten.

– Vänstern har diskuterat mycket om det som hände förra året var en militärkupp eller en revolution, säger Hassan Elsandabasy. Vad vi såg på gatorna var en enorm rörelse mot Muslimska brödraskapet och Mursi. De agerade diktatoriskt och det fanns ingen rättvisa i landet. Men den folkliga rörelsen mynnade ut i en militärkupp under ledning av al-Sisi.

Hassan Elsandabasy beskriver militären och brödraskapet som de två dominerande politiska krafterna i Egypten. De som ville ha bort brödraskapets allt tydligare religiösa förtryckarstyre slöt upp bakom det enda realistiska maktalternativet, militären.

Efter att den tidigare försvarsministern Abdel Fattah al-Sisi blivit landets starke man inleddes processen för att knäcka Muslimska brödraskapet. Men det var inte bara brödraskapet och dess ledare som hamnade i skottlinjen.

¹ Hela PFLP-uttalandet finns här: [Vänsterpress om Islamiska staten och kampen om Kobane – oktober 2014](#)

– Under de första tre, fyra månaderna med al-Sisi kunde vi i vänstern göra precis vad vi ville. Sedan började de förfölja oss också. Det är många kommunister som nu sitter i fängelse.

Hur är situationen för vänstern idag jämfört med under Mubarakdiktaturen?

– Det är värre nu. Sedan ett år tillbaka sker väldigt lite utåtriktat arbete. Vänsteraktivister sitter hemma och läser istället. Militären förföljer oss överallt.

Enligt Hassan Elsandabasy fanns under Mubaraks tid en informell uppgörelse, där vänsterns arbete accepterades inom vissa ramar. När aktivister gick för långt, vilket hände ofta, slängdes de i fängelse. Det var svårt men inte omöjligt att agera.

– Under al-Sisi finns inget sådant. Nu kan man gripas när som helst om man arbetar öppet. Det är ett mer diktatoriskt styre.

Den Kairobaserade NGO som Hassan Elsandabasy arbetar för, Egyptiska centret för ekonomiska och sociala rättigheter (ECSR), riktar in sig på att i det rådande läget försvara arbetarklassens fackliga och sociala rättigheter.

Det finns dock en djup klyfta mellan den intellektuella vänstern i tiomiljonersstaden Kairo och den landsbygdsbaserade arbetarklassen. Även om det var strejkerna som fällde Mubarak 2011 så har vänstern inte lyckats vinna något större inflytande i arbetarleden. Många arbetare är präglade av religion och nationalism.

– När det var stora strejker i Mahalla och andra industristäder tidigare i år var jag en av dem som åkte dit och talade med arbetarna, berättar Hassan Elsandabasy. 25.000 strejkade. På plats fokuserades det på att tala med dem om kampen för arbetarnas rättigheter och ignorera politiken. Bland arbetarna finns både de som stöder al-Sisi och de som är emot honom.

För stunden är det lugnt i Egypten. Inga stora strejker, inga massprotester. Men Hassan Elsandabasy är övertygad om att missnöjet med de dåliga levnadsförhållandena snart kommer att svämma över igen.

– Priserna stiger och lönerna släpar efter. Snart kommer vi få att se nya strejker och protester på gatorna.

Fakta

Landfakta

- Egypten har cirka 87 miljoner invånare, varav 20 miljoner lever i och kring huvudstaden Kairo.
- Fattigdomen uppskattas till 35-40 procent.
- Fler än var fjärde över 10 år uppges vara analfabet, majoriteten av dem är kvinnor.
- Egypten har både gas- och oljefyndigheter. Viktiga inkomster utgörs också av turismen, intäkter från Suezkanalen och pengar som egyptiska migrantarbetare i Gulfstaterna sänder hem.

Från Mubarak till al-Sisi

Den forne flygvapenchefen Hosni Mubarak styrde Egypten från 1981 till februari 2011. Han tvingades bort från makten efter tre veckor av massiva folkliga protester och strejker.

Detta var ett orosmoment för USA, som hållit Mubarak och Egypten under armarna med ett årligt mångmiljardbistånd till den egyptiska militären.

I presidentvalet i maj-juni 2012 vann Muslimska bröderskapets Muhammad Mursi med 51,7 procent röster mot den oberoende Ahmed Shafik som fick 48,3 procent. Valdeltagandet var lågt, 52 procent av de röstberättigade deltog i andra valomgången.

Muhammad Mursis allt mer religiösa styre och fortsatta förtryck ledde till ett nytt folkligt uppror.

I juli 2013 avsattes Mursi av sin egen försvarsminister Abdel Fattah al-Sisi, som inledde en klappjakt på bröderskapet och dess ledare.

I valet i maj 2014 segrade al-Sisi med 96,7 procent av rösterna. Deltagandet var ännu lägre, bara 47,5 procent röstade.

Saudiarabien och USA var de två länder som först besökte al-Sisi som president. USA lovade fortsatt militärt bistånd till Egypten.